

LBRIS

We know
books

ÎNGERI ȘI MARTIENI

Roman de MIHNEA ARION

t...

TRITONIC

Tritonic Books

© Tritonic pentru prezenta ediție

București – 2026

Îngeri și marțieni
Roman de Mihnea Arion

Copyright © Mihnea Arion

Copyright © TRITONIC 2026 pentru ediția prezentă.

Toate drepturile rezervate, inclusiv dreptul de a reproduce fragmente din carte.

TRITONIC

Str. Coacăzilor nr. 5, București

e-mail: editura@tritonice.ro

www.tritonice.ro

Tritonic București apare la poziția 18 în lista cu Edituri de prestigiu

recunoscut în domeniul științelor sociale (lista A2) (CNATDCU):

http://www.cnatdcu.ro/wp-content/uploads/2011/11/A2_Panel41.xls

Colecția Mystery&Thriller este coordonată de Bogdan Hrib.

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

ARION, MIHNEA

Îngeri și marțieni : roman / Mihnea Arion. - București :

Tritonic Books, 2026

ISBN 978-606-749-714-4

821.135.1

Coperta: Alexandra Bardan

DTP: Ioan Dorel Radu

Editor: Rebeca Cojocaru

Comanda nr. MT01/2026

Bun de tipar: Februarie 2026

Tipărit în România

Orice reproducere, totală sau parțială, a acestei lucrări, fără acordul scris al editorului, este strict interzisă și se pedepsește conform Legii dreptului de autor.

Cuprins

1. Trezirea	7
2. Marțianul	35
3. Jurnalista	47
4. Andreea	76
5. Interviu	85
6. Ura și la gară!	94
7. O ciorbă pe nepusă masă	112
8. Circa de poliție	124
9. Chez Larisa	131
10. Contactul lui Marțian	158
11. Regruparea	180
12. Chez Andreea	201
13. Asaltul	244
14. Urmări nedorite	284
15. Solie de pace	301
16. Serenada lacustră	310
17. Chez Tereza	329
19. Trecutul	362
20. Biciuirea moravurilor	366
21. Îngeri și marțieni	424

Glumind, putem spune orice, chiar și adevărul. (Freud)

Aviz cititorilor.

Acesta este un pamflet și trebuie tratat ca atare, orice asemănare cu persoane, situații și fapte reale fiind pur și simplu întâmplătoare.

Premisa de la care pleacă povestea este că în viață uneori ești porumbelul, alteori ești statuia.

1. Trezirea

– Nu credeam că o să te mai trezești vreodată!

Două clipe de conștiență. Două afurisite de clipe de luciditate, apoi iarăși mi se rupe filmul.

Mă rog, *luciditate* e un termen deja pretențios.

Cred că *două secunde în care nu am fost ca mort* este o expresie mai potrivită, date fiind circumstanțele.

În timp ce alunec înapoi în starea de inconștiență, sunt sigur de un singur lucru.

Am mai auzit vocea asta undeva.

O cunosc.

Cumva lucrul ăsta nu are deloc un efect liniștitor.

Chiar din contră.

– Mă auzi, băiete? E-n regulă, încercăm din nou. Mimează că revii la viață și pe urmă chiar se va întâmpla asta. Dacă nici acum nu reușești să rămâi treaz, te numesc oficial cea mai mare dezamăgire pentru români de la primele alegeri libere încoace.

Gem de durere.

– Pentru limbaj articulată, apăsați tasta unu.

Români?

Alegeri libere?

Nici nu-mi dau seama cât de rea e comparația.

– Vrei să-ți fac o recapitulare? Hai, băiete, spune „da”, că deja știi poezia pe de rost. Mai ceva ca versurile nemuritoare de la *Cățeluş cu părul creţ*. Cât lirism! Abia aştept să dau o nouă reprezentăție. Deci?

Mormăi ceva nedeslușit. Nici măcar eu nu știu dacă e un „da” sau un „nu”.

– Poftim? Îți spun sincer, habar n-am ce-ai spus, dar o să iau asta drept un „da”. O să încep chiar cu *Cățeluş*, ca să te pun în temă...

Mi-e teamă să deschid ochii. E clar că ceva nu e în regulă. Dacă am orbit? Dacă de fapt sunt *chiar acum* cu ochii larg deschiși? Mă cuprinde panica.

– Bine, hai că mă abțin. Nu știu cum să ți-o spun altfel decât pe șleau, dar tocmai te-ai trezit din comă. Nu o să-ți spun cât ai stat așa ca să nu te sperii.

E de bine.

M-am trezit!

Fiat lux! îmi spune o voce în cap.

Cumva știu că asta are legătură cu lumina, așa că dau să deschid ochii.

Încercarea moarte n-are, mă încurajează din nou Vocea. E plină de înțelepciune, după câte se pare.

Gem din nou. A fost prea mult deodată.

Partea bună? Asta înseamnă că încă îmi mai funcționează sistemul vizual.

– *Gojira!*

Parcă observ dinaintea mea o lumină care se mișcă. O fi o brichetă?

– Ia-o ușor. Aștia au băgat în tine mai mult anestezic decât e nevoie ca să leșine un elefant. Aproape că-mi doresc să fi fost eu în locul tău!

Ceva nu se leagă. Cum adică au băgat anestezic? Nu era vorba că eram în comă?

Al doilea gând, poate mai puțin important: unde sunt?

Al treilea gând, de departe cel mai important: *cine* dracu' sunt?

Simt că mă ia cu friguri. Dacă mi-am uitat propria identitate?

În orice caz, în clipa de față nu reușesc să-mi adun gândurile sub nicio formă.

– Pof... tim...?

– Ooo, dar ce onoare, băiete! Cred că... nu, ce naiba! În mod cert sunt primul care îți aude glasul suav de când ți-ai recăpătat facultățile mentale. Mă rog, mai mult sau mai puțin. În orice caz, pe cinstea mea, sunt mai mândru decât a fost tatăl tău când te-a auzit vorbind sau chiar scâncind pentru prima oară! Sunt convins de asta, deși nu am avut niciodată onoarea să-l cunosc. Într-un fel, chiar ești ca la o a doua naștere, nu crezi?

Cred că-mi dau seama de ce nu mă liniștește deloc vocea individului...

– Uite, eu îți pot fi părintele spiritual, spitalul tot spital, iar asistenta... chiar, unde dracu' e asistenta? Parcă se lauda că trebuie să-ți schimbe nu știu ce drăcovenie absolut necesară pentru un trai sănătos și lipsit de griji...

... fiindcă este scrântit!

Nu mai e o părere. Am această certitudine.

Rămâne de văzut doar *cât* de scrântit e.

– Ce... s-a... întâm... plat...?

– Bravo, felicitările mele, faci progrese uimitoare! Aproape neverosimile, aș zice! Mai zi două vorbe și o să-i chem și pe cei de la știri! Titlul de pe micul ecran? *Mici*

miracole din București: un bărbat se trezește după ce a stat în comă mai bine de...

– Du-te... dracu'...

– *Touché!* Abia acum încep să te recunosc, băiete!

– Anes... tezig...?

– Ah, da! Probabil că te întrebi de ce te simți ca un rock star pe final de carieră. Nu prea îți simți corpul, iar vorbitul pare un proces și mai complicat decât de obicei, corect?

Mă mulțumesc să mormăi. Tot ce am făcut până acum parcă m-a secăt de puțină energie pe care o aveam.

– Ei bine, ca să îți-o spun pe românește: ai făcut ca un animal! Te-ai zbatut ca toți dracii, ca să fii mai precis. Ai început să urlai, să înjuri, ai făcut literalmente spume la gură! Ai luat la rând toate neamurile celor prezenți, ba chiar și pe ale unora care nu erau aici! Nu te-ai lăsat nici mort! A fost un spectacol pe cinste, băiete! *Pe cin-ste!*

Am făcut eu așa ceva? Dacă da, parcă ar fi fost în altă viață. Nu mai țin minte nimic.

– Te-ai luptat ca un leu! A fost nevoie de vreo patru persoane ca să te sedeze... Personalul medical mi-a declarat că nu a mai văzut niciodată așa ceva!

Auzi tu, din comă am trecut direct la turbare! Asta da realizare.

– Glumesc. Dacă ai vreo amintire de genul ăsta, doar ai visat. De fapt, ai avut un accident. Culmea, ai scăpat ca prin urechile acului, însă, după cum vezi, nici tocmai bine nu îți-a fost.

Încerc să mă uit la musafirul meu. Sunt curios să văd cine și-a rupt din timp să mă viziteze.

Oare ce motive o fi având?

Probabil că nici nu contează, din moment ce e țicnit.

Pare să aibă pe la vreo treizeci de ani. E îmbrăcat simplu, cu niște pantaloni negri și o cămașă albă. Nu e tocmai înalt, are nasul acvilin, un barbișon aranjat și părul blond probabil prea lung ca să fie angajat în vreun loc respectabil. Colac peste pupăză, sub gulerul răsfrânt al cămășii se ghicește un ditamai tatuajul care probabil îi acoperă întregul piept. Numai ochelarii negri par să-i ofere un oarecare grad de credibilitate.

Verdictul? Aș zice că e un regizor sau antreprenor care își reprimă parțial excentricitatea.

Cam atât pot să observ înainte să fiu nevoit să-mi întorc capul.

Toate mișcărilor astea sunt prea de tot pentru corpul meu leșinat.

– Și totuși... tu cine ești? Îngaim eu.

– Ah, băiete, mă temeam că urma să se ajungă la asta. Să sperăm că e doar un acces tranzitoriu de anomie și o să-ți mai aduci aminte măcar câte ceva de dinainte.

Numai *gândul* că a existat ceva înainte de acest moment îmi provoacă o durere de cap.

– Însă văd că ții cu tot dinadinsul să mă dezamăgești.

– În orice caz... bine că m-am trezit din... chestia... asta...

– Ei, nu te bucura și tu prea tare acum! Nu știi pe unde ai umblat în acest răstimp, dar nu cred că a fost mult mai rău decât pe-aici!

– Adică...?

– Adică ne aflăm în România, țara tuturor posibilităților. Americanii ar trebui să-și ia seama și să arunce o privire către vechea și bătrâna Europă, spre minunatul spațiu carpto-danubiano-pontic. Chiar vrei să-ți fac o recapitu-

lare? Bine, hai că-ți fac. Nu de alta, dar personal sunt uimit că mai ții minte măcar cum se articulează cuvintele!

S-ar zice că are o părere cam proastă despre mine.

Ce pot să zic? Pare măcar parțial îndreptățit.

– Ai idee unde suntem? Ascultă, dar, doina unui stat! O, nație a combinațiilor! O, tu, cea mai sublimă dintre distopii! Ne aflăm la hotarul dintre generații, dintre lumi, dintre Est și Vest, locul unde nici nu știi când se cade să întârzi și când nu! Am jucat cu toții direct sau indirect în patruzeci și ceva de ani de sclavie, iar acum simțim urmările în această țară a lui lasă ca merge și-asa! Avem modele cât cuprinde! O prostituată celebră devenită mare vedetă, un sex-simbol cu capul gol, un fost activist care acum se dă vajnic anti-comunist, un ministru cu priviri largi, dar care-i doar o beizadea de securist, un neocomunist ce plânge-n corul trist care jinduie la vechiul regim de salam de soia, avem bișnițari și scârțari, samsari și șmenari, cocalari și pițipoance, paznici și parcangii, cefe late, mofturoase, dotate cu maniere nasoale și soioase, școlărițe pline de fițe, cu vocabular de mahalagioaice, dar aere de prințeșe, fetișcane fășnețe care se cred mironosițe, fetițe dulci de-ți vine să le-mpuști, pipițe cu fustițe sarcastice și arțăgoase, care se cred deștepte fiindcă au trei diplome care atestă că vorbesc vreo patru limbi dar nu știu bine nici româna, sportivi burtoși, securiști moderni cu apucături de mondeni, mâncători de languste, cerșetori parveniți, ariviștii de ieri, profitorii de azi care se cred sofisticați, da-s doar descrierați și în cel mai bun caz cam needucați, cetățeni certați cu tot ce-i național, de la imn până la limbă, un lider spiritual jumătate agent divin, jumătate bolid, pseudointelectuali moderni spălați pe creier care-l urăsc pe Hitler, dar îl admiră pe

Stalin, o clasă de mijloc veșnic revoltată împotriva catedralei, dar care în străinătate bifează constant orice dom gălesc, oameni care se-ntrec să se facă de răs la TV, căci la fel ca în orice societate care se respectă, la suprafață se ridică doar cei cu capetele goale! Mai departe, politicienii există ca să avem la ce căsca gura, iar polițiștii-s doar niste funcționari incompetenți, în vreme ce noi rămânem sclavi la adevărații acționari și exportăm femei, cerșetori și infractori din această fostă țară comunistă, acum fără comunitate, care a devenit cea mai capitalistă din câte există, căci toți se vând între ei! S-a încetățenit o tradiție a indolenței, așa că să ridicăm, te rog, osanale pentru triumful nepăsării și mediocrității, căci cu adevărat putem spune: *ui dăunt nid nău edjucheișăn!* Oamenii tineri și frumoși care îi înjură pe politicienii care plagiază fac la rândul lor același lucru la examene fiindcă veșnic n-au timp, profesorii sunt de vină, materia e prea grea, iar ei vor 10 când nu merită nici 5! Să ne mai mirăm că ne conduce cine ne conduce? Suntem un popor veșnic bolnav, având mereu nevoie de medicamente și îndrumători, și trăim un aparent conflict perpetuu între spitale și biserici în timp ce sălile de jocuri de noroc, farmaciile și băncile proliferază precum ciupercile. Te rog nu mă-nțelege greșit, aș da chiar eu foc câtorva biserici, dar ce treabă are existența lor cu sănătatea? Cum să nu fie tot sistemul stricat dacă oamenii-s de rahat? E aceeași marfă chinezească la cinșpe mii de tarabe diferite, totu-i dubios, nimic nu-i frumos, maxim tendențios, bogații scapă, săracii crapă, martirii-s aruncați la gunoi și slugoii promovați drept eroi, avem un sistem valoric de calitate-ndoielnică, dar avem pretenții la o calitate ipotetică! Ah, România, țărâm al extremelor și paradoxurilor, țara în care pâinea

se termină, dar cercul niciodată! Ce mai, neam prost eram, acum ne-am prostiț de tot! Bine ai revenit în R.S.R., acum cu capital străin! Înainte ne doream să fugim din țară pentru așa-zisa libertate, acum doar pentru libertatea de a cumpăra dintr-un mall mai scump sau mai ieftin, după preferințe! Înainte nu puteam citi adevărul, acum nimănui nu-i mai pasă care-i ăla! Vorba lui Toma, cumpăra-aș și n-am cu ce! Nu mă simt în niciun fel despăgubit, ci doar des păgubit în Țara lui împinge-mai-tare și a mâinilor întinse. Dar nu-i nimic, într-un final, o să murim cu toții ținând cu putere în mâna stângă dosarul cu șină și agitând blasfemiator cu mâna dreaptă ștampila rotundă!

O tiradă impresionantă, n-am ce zice.

S-a făcut roșu ca un rac și are fața ușor schimonosită de la efortul oratoric.

Mai lipsește să se înece, după care să bea un pahar cu apă și gata, sunt convins că asta e vocația lui!

– Asta trebuia să fie o melodie de rap și nu m-am prins eu?

– Tot ce se poate! Stai că ajungem și acolo.

– Și totuși... cu cine am plăcerea?

Tipul face o reverență până la pământ, după care declară cu emfază:

– Eu sunt Marțian, încântat.

Își bate joc de mine?

– Glumești?

– Eu nu glumesc niciodată. Ce e atât de greu de crezut?

– E o poreclă sau așa ești trecut și în buletin?

– Pe bune, iarăși întrebarea asta? Tu și cu poliția română... Na!

Îmi întinde buletinul. Se pare că într-adevăr îl cheamă Marțian. *Marțian Marțian*, mai exact. Ce original!

Cine dracu' i-o fi dat un astfel de nume? Devin sigur de încă un lucru.

Nu știu cât e el de țicnit, însă cine i-a ales numele în mod clar e *foarte* scrântit.

În fine, am o problemă și mai mare.

– Tare mi-e că tot tu trebuie să mă prezinți și pe mine.

Mă privește cu milă amestecată cu ironie.

– Băiete... e de rău în cazul ăsta...

Aici trebuie să-i dau dreptate!

– Totuși, am și eu un nume?

– Anghel.

– Atât?

– Da, e de-ajuns. Ce mai dorești?

– Păi și... numele de familie?

– Aoleu! Nu te mulțumești cu atât? Doar suntem între prieteni aici, nu într-un roman de Dostoievski! Bine, fie, să zicem că ești Elefterescu! Îți convine?

Oare își bate joc de mine? Auzi tu, Anghel Elefterescu! Parcă aș fi un personaj rupt dintr-un text de Caragiale...

A, Caragiale! Bingo! Evrika!

Măcar îmi mai aduc aminte *ceva*.

– Am de ales?

– Din partea mea putea să te cheme până și Ionescu sau chiar Popescu, dar asta s-a nimerit să scrie în buletin. Protestează acum dacă vrei alt nume sau taci pentru vecie!

Încerc să dau din umeri.

E o idee proastă, căci nu prea am control. Nu sunt stăpân pe propriul trup, însă puținele părți ale corpului pe care le simt mă dor.

– În regulă, atunci hai că rămâi cu numele ăsta. Să nu te aud că o să comentezi mai încolo sau că ți-e rușine când te întreabă cineva!

– Bine, acum măcar am un nume, presupun că se putea și mai rău. Dar povestea mea?

– Hm... Nu știu dacă ar fi tocmai etic din partea mea să-ți expun aici și acum întreaga viață. În plus, oricât de bine ne-am cunoaște, experiența fiecăruia este unică, nu-i așa? Sau cel puțin așa vor să ne convingă toți filosofii ăștia ca să mai vândă și ei o carte!

Ceva îmi spune că nu se abține din rațiuni de morală.

Brusc m-am entuziasmat.

Dacă de fapt lucrăm ca agent secret și m-am pocnit la cap?

Sau poate mi-a fost administrată o doză din vreo substanță care te face să uiți.

Oare măcar există în realitate astfel de chestii?

Parcă citindu-mi gândurile, Marțian îmi spulberă visele:

– Stai liniștit, realitatea e mult mai prozaică decât îți poți închipui, doar că nu-i momentul să afli totul acum.

– Dar câți ani am?

– Vârsta e irelevantă. Ce să ne mai încărcăm capul cu cifre?

– Poți să-mi spui măcar în ce zi sunt născut?

– Mă tem că nu! Ce, vrei să știi ce zodie ești? Nu ți se pare că zilele de naștere sunt special făcute pentru a fi uitate?

Pe nesimțite, alunec iarăși în starea de nimicnicie.

*

– Scoală, bă! Trebuie să fugim!

Deschid cu greu ochii. Îmi simt căpățâna grea ca un bostan provenit dintr-un bizar experiment agricol de succes îndoielnic.

– Alo, Frumoasa din pădurea adormită! Trezirea! Asta dacă vrei să mai trăiești!

Parcă ar fi un film din ăla de mâna a doua.

Problema e că și eu joc în el.

După câte observ, chiar în rol principal.

Bine, poate nu sunt tocmai protagonistul. Cert este că eu sunt, *volens nolens*, personajul cu care trebuie să țin.

În orice caz, ultimele cuvinte ale lui Marțian mi-au atras atenția.

– Ce...? reușesc eu să îngaim.

– Nu e timp de explicat, scoală și treci pe targă!

Mă uit perplex la el. În mâna stângă ține un rucsac negru. A început oare să se manifeste scrânteaala din el? Mă rog, presupusa-țicneală-devenită-certitudine.

– Mișcă-te, bă!

Aproape că-mi urlă în ureche. Sunt dispus să mă conformez măcar ca să scap de asaltul sonic.

Mă uit din nou la el.

– Da, sunt eu, scumpul tău amic dintotdeauna, lasă privirea asta galeșă și suie odată!

E îmbrăcat într-un halat verde, pe față are o mască medicală, iar pe cap o bonetă. Are până și o legitimație cu un nume pe care nu-l pot citi. Până și eu mai știu că e vorba de faimosul *scris de doctor*. Dar de ce e scrisă de mână?! Poza, în mod evident, lipsește cu desăvârșire.

Acum te pomenești că s-o fi crezând și medic!